Motion
1976/77: 1477

av herr Palme m. fl.
med anledning av propositionen 1976/77:105 om åtgärder för textil- och konfektionsindustrierna

Tekoindustriernas utveckling

I propositionen 1976/77:105 tecknas en allmän bakgrund till utvecklingen på tekoområdet under senare år. Där framhålls att produktionsvolymen inom textilindustrin, mätt i förädlingsvärde, år 1976 låg på ungefär samma nivå som i mitten av 1960-talet. För konfektionsindustrin däremot sjönk produktionen under samma period med ca 30 %. Samtidigt ökade effektiviteten, mätt som produktionen per arbetstimme, något kraftigare än i industrin som helhet. Ett resultat av den snabba produktivitetsutvecklingen och den stagnerande eller sjunkande produktionsutvecklingen har varit en mycket kraftig minskning av sysselsättningen. År 1965 arbetade i det närmaste 90 000 personer i tekoindustriföretag. Vid utgången av år 1976 fanns ca 46 000 personer kvar i industrin. Tekoindustrierna har sålunda sysselsättningsmässigt halverats under en elvaårsperiod. Det uppges också att antalet anställda enbart under 1976 enligt preliminära beräkningar skulle ha minskat med mer än 5 000 personer.

Trots att exportansträngningarna för många företag varit framgångsrika har detta totalt sett inte kunnat kompensera en minskad avsättning av svensktillverkade varor på den inhemska marknaden. Denna minskade avsättning har sin grund i den allt hårdare internationella konkurrensen på tekoområdet. Den liberalisering av främst den inomeuropeiska handeln som genomfördes under 1960- och 1970-talen har givetvis medverkat härtill. Sannolikt har också, som framhålls i propositionen, medverkat den genomgripande omstruktureringen av detaljhandeln under det gångna decenniet. Genom tillkomsten av starka inköpsorganisationer med möjlighet att snabbt organisera omfattande import från olika delar av världen har de svensktillverkade produkternas konkurrensmöjligheter på hemmamarknaden ytterligare försvagats. De svensktillverkade produkternas konkurrenskraft har också försvagats genom den metod som allmänt tillämpats inom detaljhandeln med procentuella omkostnadspåslag i stället för en marginal beräknad i kronor.

Den socialdemokratiska regeringen satte under senare år in betydande insatser för att stödja och underlätta tekoföretagens anpassning till ändrade marknadsförhållanden. Stöd till utbildning för att höja kunskapsnivån inom branscherna, intern rationalisering, strukturella omställningar, exportfrämjande åtgärder liksom forskning och utveckling har varit åtgärder, vilka samtliga syftat till att förbättra den långsiktiga konkurrenskraften och därmed säkra sysselsättningen i berörda företag. Under budgetåren

1970/71–1975/76 har industripolitiskt stöd i detta syfte utgått i form av bidrag med ca 80 milj. kr. För att trygga en produktionskapacitet som bedömts viktig av försörjningsberedskapsskäl har sedan december 1972 avskrivningslån beviljats till företag inom textilindustrin med totalt ca 86 milj. kr. Under budgetåren 1970/71–1975/76 har lokaliseringsstöd i form av bidrag beviljats företag inom tekoindustrierna med totalt 25 milj. kr. Dessutom har under samma period bidrag till regionalpolitisk utbildning och sysselsättningsstöd lämnats med sammanlagt 107 milj. kr., merparten i samband med etableringen av Algots Nord AB. Detta innebär att under budgetåren 1970/71–1975/76 företag inom tekoindustrierna beviljats stöd i form av bidrag med sammanlagt nära 300 milj. kr. Därtill skall läggas direkt stöd i andra former än bidrag – lån och statliga garantier – samt indirekta former av stöd, t. ex. genom statlig och kommunal upphandling.

Som framhålls i regeringens proposition har den samlade effekten av de åtgärder som vidtagits varit god.

Trots detta står tekoindustrin f. n. inför betydande aktuella svårigheter, vilket också framhålls i propositionen. Exporten har under de senaste åren stagnerat värdemässigt, och volymmässigt torde det vara fråga om en klar minskning. Efterfrågan på hemmamarknaden har varit svag. Med hänsyn till den fortsatta importutvecklingen och ökningen av produktiviteten inom industrin torde resultatet bli en påtaglig minskning av sysselsättningen. Enligt en enkät som genomfördes i början av februari 1977 skulle en sysselsättningsnedgång inom konfektionsindustrin (inkl. trikåplagg) av storleksordningen 15 % kunna väntas under år 1977. Ca 75 företag inom tekobranschen skulle i detta sammanhang ligga inom riskzonen för en nedläggning under detta år. Totalt skulle det enligt propositionen kunna innebära att ca 5 000–7 000 personer inom tekobranschen skulle komma att förlora sina arbeten under detta år.

Även om den genomsnittliga lönsamheten inom tekobranschen är låg, omfattar inte lönsamhetskrisen alla företag. I propositionen uppges att ca hälften av de i en undersökning tillfrågade företagen under år 1976 arbetade med lönsamhet. Enligt samma enkät skulle ungefär 1/4 av företagen redovisa vinst under 1977, medan däremot 3/4 skulle räkna med nollresultat eller förlust. Trots det pressade marknadsläget har således ett inte obetydligt antal företag ändå kunnat anpassa sin produktion och sina produkter på ett sådant sätt att verksamheten kan fullföljas framgångsrikt.

Ett annat anmärkningsvärt drag i utvecklingen är att många konfektionsföretag alltmer övergår från att vara enbart producenter till att komplettera sin försäljning med import från antingen egna företag i utlandet eller inköp från utländska företag. Denna utveckling tycks nu gå allt snabbare. Tekoföretagen har på det sättet själva aktivt medverkat till de problem som uppkommit för den inhemska produktionen. Det kan i sammanhanget anmärkas att en del av den export av konfektionsvaror som redovisas i handelsstatistiken från Sverige i själva verket torde avse tidigare till Sverige

importerade varor. När det t. ex. gäller blusar redovisas en export som ligger över den svenska produktionen. För överrockar redovisas en i det närmaste lika stor export som produktion.

Statens industriverk har i sin rapport från 1976 om industriutvecklingen i Sverige redovisat en bedömning av utvecklingen inom beklädnadsindustrin till 1981. Resultatet av de bedömningar som industriverket gjort blir att man räknar med en tillväxt i vad gäller inhemsk konsumtion för beklädnadsindustrins produkter med 0,3 % per år under 1975–1981. Med hänsyn till de antaganden om export och import som görs slutar bedömningen på att produktionen skulle bli i stort sett oförändrad under prognosperioden. Om man vidare tar hänsyn till att produktiviteten även i fortsättningen väntas växa i relativt hög takt skulle nedgången i antalet arbetade timmar inom denna industri bli mer än 7 % per år.

Strukturpolitiska insatser

De olika förhållanden som här har redovisats visar klart att de problem som tekoindustrin nu står inför i huvudsak är av långsiktig och strukturell natur även om situationen under detta år blivit särskilt akut. Inte minst torde de långsiktiga problemen öka särskilt snabbt i vad gäller konfektionsindustrin.

Detta torde snabbt komma att leda till betydande problem beträffande försörjningsberedskapen på beklädnadsområdet. Denna fråga behandlades i riksdagen 1972. Då bedömdes inte någon krissituation direkt föreligga på konfektionsområdet. Däremot ansågs läget bekymmersamt på vissa delar av textilsidan. Därför anvisades medel för att stödja industrin, och överstyrelsen för ekonomiskt försvar fick i uppdrag att utarbeta beredskapsplaner.

F. n. pågår förhandlingar mellan regeringen och de fem kvarvarande bomullsspinnerierna för att garantera en beredskapsproduktion. Det är angeläget att regeringen tar alla de initiativ som är nödvändiga för att påskynda dessa förhandlingar.

Inom kort kommer också den s. k. beklädnadsutredningen att lägga fram förslag till en beredskapsmålsättning på konfektionsområdet. Det är angeläget att statsmakterna mycket snabbt får möjlighet att ta ställning till en produktionsmålsättning inom konfektionsindustrin med hänsyn till försörjningsberedskapen. De omfattande nedläggningar som nu kan förutses inom branschen kan på ett avgörande sätt försvåra möjligheten att bibehålla en för försörjningsberedskapen nödvändig industri. Man behöver därför snarast bestämma vilken nivå konfektionsindustrin skall ha av beredskapsskäl. Härutöver måste också fastställas inriktningen på den industri som behövs. De grupper av produkter som är angelägnast från beredskapssynpunkt på konfektionssidan är den tyngre konfektionen: kappor, rockar, kostymer och byxor. Härutöver behövs en plaggtillverkning på trikåsidan. En rad företag med just denna produktion befinner sig f. n. i svårigheter.

Om försörjningsberdskapen på sikt skall kunna upprätthållas på ett tillfredsställande sätt är det väsentligt att de företag som måste leva kvar också kan göra detta som effektiva och utvecklingsdugliga företag. Detta förutsätter en rätt omfattande strukturomvandling i branschen. Förutsättningarna för att en sådan omstrukturering skall komma till stånd spontant genom generellt statligt stöd är emellertid begränsade. Aktiva initiativ utifrån torde vara ofrånkomliga. Detta innebär att staten måste ta på sig ett betydande ansvar för att aktivt medverka till en lämplig struktur inom branschen.

Den drastiska minskning av sysselsättningen som kan förutses inom beklädnadsindustrin på längre sikt kommer självfallet att utsätta de anställda för betydande påfrestningar. Kravet på att omställningarna skall ske under socialt acceptabla former får därigenom en betydande styrka. Problemen accentueras i särskilt hög grad av att en mycket stor del av arbetskraften är kvinnor och att drygt 40 % av de anställda är över 50 år. En ytterligare omständighet som i hög grad ökar problemen är den starka regionala koncentrationen av tekoindustrin. På många orter är beklädnadsindustrin den helt dominerande sysselsättningskällan. Detta visas inte minst genom nedanstående sammanställning:

Andelen yrkesverksamma arbetare inom tekoindustrin av totala antalet sysselsatta arbetare i tillverkningsindustrin år 1974. Inom parentes anges absoluta antalet tekoarbetare.

Mark	79 %	(3 388)
Vingåker	69 %	(731)
Malung	67 %	(984)
Borås	64 %	(9 051)
Ulricehamn	63 %	(1 922)
Svenljunga	56 %	(772)
Dals-Ed	52 %	(206)

Enligt socialdemokratins uppfattning har samhället ett avgörande ansvar för att vi skall kunna upprätthålla försörjningsberedskapen på tekoområdet, att denna produktion kan upprätthållas i långsiktigt starka och utvecklingsdugliga företag, att den nödvändiga omställningen sker i en takt som medger social trygghet för de berörda och att en fortsatt utveckling av sysselsättningen på de orter som drabbas blir tryggad. Om denna målsättning skall kunna infrias krävs omedelbara initiativ för att lösa de långsiktiga problemen.

Den proposition som regeringen lagt fram innehåller förslag om extraordinära åtgärder, vilka enligt regeringens uppfattning bör vara av temporär natur. Syftet anges bl. a. vara att skapa det rådrum som behövs för omställningar. Några initiativ som innebär *aktiva* åtgärder från statsmakternas sida i syfte att komma till rätta med de långsiktiga problemen föreslås inte. De strukturåtgärder som föreslås har en passiv inriktning i den meningen att initiativen överlåts på företagen. De arbetsmarknadspolitiska stödåtgärder som föreslås i syfte att åstadkomma ett ökat rådrum torde emellertid i ett något längre perspektiv bli verkningslösa om rådrummet inte samtidigt utnyttjas för mer långsiktiga omställningsåtgärder. Risken blir annars att pro-

blemen skjuts på framtiden och koncentreras på ett sådant sätt att de blir svårare att bemästra.

Regeringen bör därför av riksdagen uppmanas att snarast ta aktiva initiativ i syfte att medverka till en sådan företags- och ägarstruktur inom tekoområdet att de samhällskrav som kan ställas från försörjningsberedskapspolitiska, konsumentpolitiska, regionalpolitiska och arbetsmarknadspolitiska utgångspunkter tryggas. Dessa initiativ bör självfallet tas i nära samverkan med de anställdas organisationer. Ett ökat samhälleligt ägarengagemang kan i många fall visa sig vara en lämplig väg. Regeringsåtgärder med anledning härav bör redovisas för riksdagen senast i budgetpropositionen 1978.

När vi bedömt regeringens förslag till extraordinära åtgärder har det skett mot bakgrunden av att sådana aktiva initiativ som vi ovan förordat kommer till stånd. Vi vill då inte utesluta att förslagen till ökat stöd för branschfrämjande åtgärder och särskilda strukturgarantier kan komma att spela en väsentlig roll. Det är emellertid viktigt att dessa insatser på ett mycket nära sätt samordnas med de samhälleliga strukturinitiativen, så att de medverkar till de lösningar som där kan komma fram i stället för att utgöra ett hinder för dem.

När det gäller förslaget om ökat stöd till exportfrämjande insatser bör sålunda gälla att medel från detta program inte bör användas för stöd till företagens exportansträngningar i den del dessa avser vidareexport av från utlandet importerade konfektionsvaror. Det bör ankomma på berörda myndigheter att utforma reglerna i enlighet härmed.

Vi noterar med särskild tillfredsställelse att de särskilda strukturgarantierna enligt regeringens uppfattning bör utformas så att intern omstrukturering, syftande bl. a. till att göra det möjligt för tekoföretag att övergå till produktion inom andra branschområden, underlättas. När det gäller de nuvarande strukturgarantierna finns dess värre inte dessa möjligheter. Den tidigare socialdemokratiska regeringen föreslog visserligen en sådan ordning för riksdagen, men förslaget avvisades genom lottning på grund av att de tre borgerliga partierna motsatte sig förslaget. Vi förutsätter vidare att särskilda strukturgarantier inte kommer att ges till företag i syfte att göra det möjligt att ytterligare inrikta verksamheten på att importera konfektionsvaror i stället för att tillverka dem i Sverige.

Detaljhandelns prissättningsmetoder, som är av utomordentligt stor betydelse för de aktuella industrierna, har behandlats i motionen 1976/77:1446 av herr Brännström m. fl. i anledning av propositionen 1976/77:85 om åtgärder för försörjningsberedskapen på skoområdet. Därvid konstateras att beklädnadsarbetarnas förbund liksom pris- och kartellnämnden i olika sammanhang har påvisat hur nuvarande metoder missgynnar svenska produkter till förmån för utländska. Samtidigt som produktionsledet har arbetat under stora svårigheter har pris- och kartellnämnden kunnat konstatera en stigande avkastning på kapitalet inom textildetaljhandeln.

Det är enligt vår mening angeläget att man snarast löser här angivet

problem, vilket har ett betydande samband med den av oss önskade omstruktureringen av tekobranschen. Hittills har de förhandlingar som ägt rum visat sig bli resultatlösa. Enligt vår mening är det därför nödvändigt att utnyttja lagstiftningsinstrumentet för att nå det avsedda syftet.

När det gäller riktlinjer för en sådan lagstiftning får vi hänvisa till det förslag som presenteras i motionen 1976/77:1446 av herr Brännström m. fl.

Arbetsmarknadspolitiska insatser

I propositionen 1976/77:105 bedömer regeringen att takten i sysselsättningsneddragningen under den närmaste tiden kan bli fortsatt hög. I propositionen konstateras, som tidigare nämnts, att de omfattande sysselsättningsnedskärningarna medför ett särskilt behov av rådrum för att man med de olika medel som står till arbetsmarknadsmyndigheternas förfogande skall kunna lösa de berördas omställningsproblem.

Regeringen föreslår nu att ett särskilt tidsbegränsat sysselsättningsbidrag till tekoindustrierna införs. Enligt föredraganden bör bidraget inte knytas till viss produktion utan utgå i förhållande till antalet äldre i företaget. Bidraget föreslås utgå med 15 kr. per timme och arbetstagare över 50 år. Den totala bidragssumman bör inte få överstiga 10 % av företagets lönekostnader, inkl. sociala avgifter, under stödperioden. Stödet föreslås utgå under förutsättning att företaget ej varslar om driftsinskränkningar eller åtar sig att dra tillbaka redan lagda varsel. Personalreduktion genom s. k. naturlig avgång tillåts. Förutom tekoindustrierna kan även företagare med tillverkning av rayonfiber komma i fråga för stöd.

Det arbetsmarknadspolitiska syftet med det föreslagna bidraget anges vara att motverka arbetslöshet genom att hålla tillbaka sysselsättningsminskningarna inom tekoindustrierna. Stödet är utformat som en generell lönesubvention, som utgår till företag efter ansökan. Stödperioden upphör med utgången av innevarande år.

Från socialdemokratisk sida har vi i vår uppläggning av arbetsmarknadspolitiken hävdat att det i samhällets hand måste finnas instrument som gör det möjligt att gripa in och påverka företagens investerings-, produktions- och personalpolitik, så att utvecklingen på arbetsmarknaden står i överensstämmelse med strävandena efter full sysselsättning. Genom selektiva insatser, som riktas till de människor, företag, orter eller regioner som är särskilt utsatta, når man den största effekten på sysselsättningen. Vi vill undvika sådana generella åtgärder som skall öka sysselsättningen genom att åstadkomma en allmän höjning av vinstnivån i näringslivet. Sådana åtgärder är ineffektiva när det gäller att öka sysselsättningen och underblåser riskerna för ökad inflation. De medverkar också till en sned och därmed orättfärdig förmögenhetsfördelning.

Det sysselsättningsbidrag för äldre arbetskraft inom tekoindustrierna som nu föreslås av arbetsmarknadsministern är ett generellt bidrag, som skall

utgå till alla företag i branschen. Med de föreslagna bidragsbeloppen och ett antagande om lönekostnader på 32 kr. per timme inkl. sociala kostnader skulle alla företag med mer än drygt 20 % av arbetsstyrkan över 50 år komma att få ett fullt bidrag med 10 % av de totala lönekostnaderna. Enligt en utredning som SCB gjort är ca hälften av arbetarna och drygt 40 % av det totala antalet anställda i branschen över 50 år. Detta torde innebära att antalet företag som inte kommer att kunna tillgodogöra sig fullt stöd blir mycket begränsat enligt regeringens förslag.

Företagen föreslås erhålla bidrag utan avseende på de enskilda företagens faktiska behov av stöd. Företagen avkrävs inga andra motprestationer än kravet att inte varsla personalen om uppsägning under stödperioden. En neddragning av personalstyrkan genom s. k. naturlig avgång accepteras dock. Bidragen är tidsbegränsade. Vad som skall ske då stödet upphör efter den 31 december i år berörs inte närmare av föredraganden.

Med utgångspunkt i den tidigare redovisningen av den socialdemokratiska synen på uppläggningen av en aktiv arbetsmarknadspolitik finns det anledning för oss att rikta invändningar mot den utformning av det tillfälliga sysselsättningsbidraget som föreslås i propositionen.

De svenska tekoindustrierna befinner sig sedan längre tid i en strukturell omdaning. Sysselsättning och produktion har minskat. Denna omvandling är inte avslutad. Omstruktureringen har tidigare föranlett och kräver allt framgent statlig medverkan. Härför talar industripolitiska, sysselsättnings- och regionalpolitiska samt försörjningsberedskapspolitiska skäl. Som grund för ett statligt engagemang krävs en väl genomlyst och brett förankrad planering för framtida produktion och sysselsättning inom tekosektorn. Regeringen har emellertid inte redovisat någon sådan framåtsyftande planering för samhällets aktiva initiativ och medverkan i strukturomdaningen. Regeringens framtidsbedömningar begränsas till ett konstaterande att det självfallet inte kan bli fråga om att på sikt försöka stoppa de nödvändiga strukturella omställningarna.

Det förslag om allmänna bidrag till företagare i tekobranschen som nu föreslås skulle resultera i en betydande överföring av statsmedel till företagen utan att tekoindustrins strukturella problem därmed skulle föras närmare en lösning.

Ett flertal företag befinner sig nu i ett för sysselsättningen allvarligt läge. Socialdemokratin vill därför inte motsätta sig ett genomförande av förslaget om ett tillfälligt sysselsättningsbidrag. Villkoren för stöd måste dock i väsentliga stycken skärpas.

Socialdemokraterna kan inte acceptera att väl konsoliderade företag eller företagsenheter i vinstgivande koncerner erhåller sysselsättningsbidrag. Med hänsyn till de uppgifter beträffande de olika tekoföretagens lönsamhet som redovisas i propositionen och som här har refererats blir detta följden om det nu presenterade förslaget om generella bidrag genomförs. Ett grundläggande villkor för bidrag bör därför vara att bidraget är nödvändigt för

att ge företaget ekonomiska möjligheter att undvika mera väsentlig sysselsättningsminskning. Som ett särskilt villkor bör gälla att stöd kan beviljas först sedan företagets ägare beslutat inställa eller väsentligt reducera utdelning av ev. vinst i stödföretaget och i förekommande fall i övriga företag i koncernen. Därmed kommer att gälla den ordningen att lönebidrag med statsmedel överförs till företagen först sedan företagets ägare dokumenterat sitt sociala ansvar för upprätthållande av produktion, sysselsättning och varuförsörjning. De särskilda villkor för stöd som vi här föreslår är uttryck för vår uppfattning att stödet bör förbehållas företag i ekonomiska svårigheter.

Som tidigare nämnts är många tekoföretag i växande omfattning engagerade med försäljning av importerade varor. Det kan enligt vår mening inte vara rimligt att det generösa lönestödet även skall utgå för sådan personal som är verksam med import av konfektionsvaror. I första hand torde detta gälla personal inom sådana funktioner som försäljning, lagerhållning, distribution och administration. Som ett allmänt villkor bör därför gälla att för företag, vilkas försäljning till någon mera betydande del består av importvaror, bör stödet schablonmässigt minskas. Minskningen kan t. ex. ställas i relation till andelen importvaror av företagens totala försäljning.

Genom de insatser som tidigare gjorts och som nu föreslås har det statliga engagemanget till förmån för svensk tekoindustri numera betydande omfattning. Samtidigt har graden av inhemsk försörjning med vissa tekoprodukter drastiskt minskat. Därmed har de försörjningsberedskapspolitiska motiven för statligt engagemang i tekoindustrierna ökat i tyngd.

Enligt vår bedömning motiverar även dessa förhållanden att man, som tidigare framhållits, allvarligt överväger ett mera aktivt statligt engagemang, varvid även statligt ägande kan behöva aktualiseras inom vissa områden, främst beklädnadsindustrin. De generösa bidrag som föreslås får enligt vår mening ej komma att stå i vägen för en nödvändig omstrukturering, innefattande bl. a. ett samhälleligt ägarengagemang i all den utsträckning som kan visa sig sysselsättnings- eller försörjningsberedskapspolitiskt nödvändigt. Vi föreslår därför att som en förutsättning för erhållande av tillfälligt sysselsättningsbidrag skall gälla att företaget förklarar sig villigt att uppta förhandling om offentligt ägarengagemang, om staten påkallar detta. Detta villkor ligger i linje med den uppfattning som förts fram i den socialdemokratiska reservationen till arbetsmarknadsutskottets betänkande 1976/77:15 med anledning av propositionen 1976/77:58 om regionalpolitiskt stöd till Algots Nord AB och AB Eiser jämte motioner.

Med motiveringen att omställningsproblemen vid friställning är störst för äldre arbetstagare föreslår föredraganden att det tillfälliga sysselsättningsbidraget fördelas med utgångspunkt i antalet anställda i tekoföretagen äldre än 50 år. Såsom vi redovisat i det föregående är det uppenbart att det föreslagna bidraget i praktiken får samma verkan som ett generellt lönebidrag. Med anledning härav vill vi uttala att den grund för beräkning av bidraget

som regeringen valt enligt vår uppfattning på intet sätt speglar värdet av dessa arbetstagares arbetsinsatser. Tvärtom finner man i denna grupp anställda företagens yrkesskickligaste och mest erfarna medarbetare.

Enligt föredragandens förslag till regler för tillfälligt sysselsättningsbidrag kan företag under stödperioden reducera personalen med vad som följer av s. k. naturlig avgång. Därmed kan företag med stor andel äldre arbetskraft trots sysselsättningsbidrag komma att väsentligt reducera personalstyrkan under stödperioden. I fall där stödföretaget har mera avgörande betydelse för sysselsättningen på den lokala arbetsmarknaden kan naturlig avgång skapa betydande svårigheter för ortens allmänna utveckling. Vi understryker vikten av att regeringen och myndigheterna möter denna svaghet i stödsystemet och tar till vara alla de möjligheter som finns för att genom riktade arbetsmarknads- och regionalpolitiska insatser skapa nya arbetstillfällen på dessa orter.

Föredraganden har i propositionen inte angivit från vilken tidpunkt det tidsbegränsade sysselsättningsbidraget föreslås utgå. Vi förutsätter att bidrag kommer att utgå för täckande av företagens lönekostnader efter den dag riksdagen slutfört behandlingen av regeringsförslaget.

Numera erbjuder staten stöd till företagen i ett flertal former. Föredraganden har inte berört frågan om företagens rätt att samtidigt uppbära olika bidrag. Vi förutsätter att reglerna för det tidsbegränsade sysselsättningsbidraget utformas så, att företaget inte samtidigt kan uppbära mer än ett bidrag för sina utbildnings-, löne- eller andra kostnader för enskild anställd.

I en särskild motion av herr Palme m. fl. görs hemställan beträffande särskilt tidsbegränsat sysselsättningsbidrag m. m.

Hemställan

Med hänvisning till vad som anförts hemställs

1. att riksdagen godkänner de allmänna riktlinjer för samhällets aktiva medverkan i tekoindustriernas strukturomvandling som föreslagits i motionen,
2. att riksdagen hos regeringen anhåller att initiativ tas i syfte att trygga de samhällskrav som angivits i motionen och att regeringen för riksdagen redovisar sina åtgärder med anledning härav senast i 1978 års budgetproposition,
3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om strukturgarantier till företag,
4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av initiativ för att påskynda de pågående förhandlingarna mellan regeringen och vissa bomullsspinnerier,

5. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om regler för utgivande av statligt stöd för exportfrämjande åtgärder.

Stockholm den 24 mars 1977

OLOF PALME (s)

INGVAR CARLSSON (s)
i Tyresö

GÖRAN KARLSSON (s)
i Huskvarna

BENGT GUSTAVSSON (s)
i Eskilstuna

INGEMUND BENGTSSON (s)
i Varberg

LILLY HANSSON (s)

INGVAR SVANBERG (s)

LISA MATTSON (s)

VALTER KRISTENSON (s)

ANNA-GRETA SKANTZ (s)

PAUL JANSSON (s)

ERIK ADAMSSON (s)

ANNA LISA LEWÉN-ELIASSON (s)

THAGE PETERSON (s)
i Nacka

HANS GUSTAFSSON (s)
i Ronneby

ESSEN LINDAHL (s)
i Lidingö

LENA HJELM-WALLÉN (s)

GOTAB 53589 Stockholm 1977